

Les dimissions i un partit hostil assetgen May

Fins a set membres del seu govern pleguen per l'acord del 'Brexit', que tampoc no agrada gens als euroescèptics

El Punt Avui us convida als Premis Republicans de l'Any

finques Pous
Administrem el teu habitatge amb
TOTAL GARANTIA DE PAGAMENTS
COBERTURES EN CAS D'IMPAGAMENT:
ARAG
6 mensualitats garantides
Despeses d'advocat i procurador
Reclamació d'actes vandàlics fins a 3.000 €
12 MESOS GRATUÏTS PER A NOVES ADMINISTRACIONS
MATARÓ
C/ Pujol 20 · 08301 · 93 790 39 45
finquespous@finquespous.cat
www.finquespous.cat

EL PUNT AVUI+

1,20€

DIVENDRES • 16 de novembre del 2018. Any XLIII. Núm. 14822 - AVUI / Any XL. Núm. 13692 - EL PUNT

NACIONAL

P18

El consumidor no ha de pagar el nyap del Castor

SENTÈNCIA • El Tribunal Suprem obliga a retornar els 17 milions cobrats en el rebut del gas del 2015 per a la indemnització

MÉS • La patronal Cecot, que ha guanyat la demanda, i el govern també han impugnat el pagament dels anys 2016 i 2017

NACIONAL

P6-7

Un carrer tallat per la pluja a Santa Bàrbara, al Montsià ■ ACN

Col·lapse i rieres plenes

Les intenses pluges provoquen problemes en molts punts del país

L'ESPORTIU

Barça

Guardiola, amb el periodista Xavi Torres ■ @JCUIXART

Guardiola visita els presos de Lledoners

Nacional

P8

Podem insta el rei emèrit a anar al Congrés

Iglesias envia una carta a Joan Carles I demanant-li de comparèixer a la cambra

Cultura-Espectacles

P34-35

CaixaForum rastreja el geni de Velázquez

S'hi mostren set grans peces seves al costat de la plana major internacional

LOCAL CLIMATITZAT

SOPARS D'EMPRESA

A PEU DE PLATJA

DESCOBREIX LA NOSTRA PROPOSTA A
WWW.BAHARICLUB.COM

RESERVES: ☎ +34 606 60 83 33 ✉ info@bahariclub.com

Punt de Vista

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

HERMES COMUNICACIONS SA

President: Joaquim Vidal i Perpinyà.
Consell d'Administració: Lúcia Vidal i Juventench (vicepresidenta), Eduard Vidal i Juventench, Esteve Colomer i Font i Joan Vall i Clara.
Consell de lectors: Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

Direcció Executiva: Joan Vall i Clara (conseller delegat), Xevi Xirgo (Informació General), Emili Gispert (Informació Esportiva i local), Toni Muñoz (Serveis), Josep Madrenas (Webs i Sistemes), París (Comunicació), Miquel Fuentes (Administració i RH), Lluís Cama (Producció) i Ricard Forcat.

Keep calm

Andreu Pujol

Ocurrències unitàries

El debat estèril sobre el nombre de llistes independentistes en les diverses eleccions sembla que s'ha convertit en

l'única proposta i raó de ser de l'espai postconvergent des de fa ja ben bé quatre o cinc anys. El lema "unitat" esdevé una resposta per a qualsevol assumpte, ja sigui el model de recollida d'escombraries o la directiva europea sobre l'ús de material pirotècnic. Això, que només engresca una part de l'independentisme més convençut, no només és ineficax a l'hora d'aportar nous vots a la causa, sinó que genera rebuig en aquells ciutadans que se situen a la frontera i que necessiten un valor afegit ideològic per participar-hi. Per tant, persistir en aquesta dinàmica només serveix per dirimir qui té l'hegemonia dins l'independentisme però no pas per fer créixer l'hegemonia independentista. I, tot i així, ara que s'acosten les municipals i les europees, ja tornem a ser pel tros, tal com ha pas-

La unitat serà de bona gana i fruit d'un acord madurat entre els diversos actors implicats o només serà submissió i ressentiment

sat en cada contesa electoral dels darrers anys. Més enllà de si les llistes úniques o unitàries ajuden l'independentisme en l'àmbit de resultats –tenim prou dades per certificar que no–, hem de plantejar-nos si la manera de tractar-ho comporta generar més divisió en comptes de més unitat. La unitat de l'independentisme només pot ser possible des del respecte a la diversitat, entenent que tots els punts de vista ideològics són legítims i tenen dret a existir. Encara més si tenim en compte que ERC i la CUP, que no compren aquestes fórmules electorals, són majoria en vots i escons dins l'independentisme. La unitat serà de bona gana o, contràriament, serà submissió i ressentiment. Això topa amb la forma d'actuar d'aquells que diuen voler-la: no sorgirà d'una astracanada en una conferència, d'una ocurrència en un míting, d'una campanya agressiva en les xarxes socials o d'una improvisació en una entrevista, sinó d'un acord llargament madurat entre els diversos actors implicats.

La vinyeta

Fer

Vuits i nous

Manuel Cuyàs

Perpinyà i la capital

Unes hores a Perpinyà. El centre històric és agradable, té bona passejada i unes botigues ben paradades. Els "catalans de França" encara no han renunciat a vestir bé. Suposo que, per viure-hi, han de ser més confortables i airejats els carrers de la ciutat moderna. Entre aquesta i l'arcaica hi ha uns sectors ròncecs que l'Ajuntament hauria d'atendre.

Als "catalans d'Espanya", ens incomoda sempre una mica Perpinyà. Hi patim pel català, que pràcticament no hi és parlat. Els noms dels carrers i les indicacions dels centres oficials i culturals són en francès i en català, les banderes catalanes abunden, hi ha un orgull més que folklòric de ser catalans, però nosaltres patim de l'oida més que dels ulls. Perpinyà demostra la importància de Barcelona. Haver-se separat de la capital, amb tot el seu pes demogràfic, econòmic, cultural i polític, la va deixar òrfena del sol al voltant del qual gravitava. Sense Barcelona, Girona, Tarragona, Lleida i les ciutats adjacents també serien –seríem– un efluvi provincians irrellevants amb el català tan minvant com

“Els “catalans d'Espanya” patim perquè no hi sentim parlar català

el de Perpinyà i la seva àrea.

De totes maneres... Visito el Museu Jacint Rigau, Musée d'Art Hyacinthe Rigaud. No hi havia estat mai. Hi era, amb aquesta prestància, les altres vegades que havia visitat Perpinyà? Pensin que l'últim cop a la Llotja, edifici gòtic dels millors, hi havia un McDonald's. Ara és una oficina turística neta i espaiosa. Jacint Rigau va néixer a Perpinyà molt poc després del Tractat dels Pirineus pel qual Espanya va cedir a França la Catalunya transpirinenca. Com que de jove va demostrar aptituds artístiques, la mare el va animar a desplaçar-se a París per formar-

se. Hi va triomfar i va ser el pintor de reis i cardenals. L'elecció de la mare és París, no Barcelona. Tan ràpid va anar el canvi d'una capital per una altra? Alguns deuen haver estudiat el que ara per intuïció apunto: la mare també hauria aconsellat París abans de la partició. Les annexions territorials acostumen a produir-se en camp abonat. Perpinyà ja devia mirar París, com París mirava Perpinyà, abans del Tractat. Barcelona no oferia res, es trobava en plena decadència. El francès tenia el prestigi màxim. El "sol" era el rei. No hi havia elecció. Sempre s'imposa una capital.

Al museu s'exposa el cèlebre autoretrat de Rigau cofat amb un turbant. Un turbant o una barretina aristocràtica? No és la cara d'un parisenc. Sembla que ens l'hàgim de trobar a la Rambla de Figueres fent el vermut. El museu presenta obres d'altres autors relacionats amb el país: Maillol, Manolo, Picasso... S'hi remarca la catalanitat de tots. No s'explicaria si Barcelona no fos ara un referent. Hauríem de patir menys: l'idioma és important, molt important, però no tot és idioma.

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA
http://www.elpuntavui.cat
972 18 64 00
Güell, 68. 17005. Girona

Director: Xevi Xirgo i Teixidor. Vicedirectors: Emili Gispert i Toni Muñoz. Directors adjunts: Joan Rueda, Miquel Riera, Xevi Sala i Ferran Espada.

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Anna Serrano i Carles Sabaté (Nacional), Anna Puig i Jordi Nadal (Comarques Gironines), Pilar Esteban (Europa-Món), Jaume Vidal i Xavier Castillón (Cultura), Montse Martínez (Apunts), Pere Gorgoll (Neurologiques), Marcela Topor (Catalonia Today), Jordi Molins (Disseny), Quim Puigvert (Llengua), Jaume Batchellí (Producció) i Antoni Dalmau i David Brugué (Tancament).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Direcció Comercial: Eva Negre i Maria Àngels Taulats (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Josep Sánchez (L'Esportiu) i Elsa Romero. Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny). Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch. Producció i Logística: Lluís Cama.

Accedeix als continguts del web

Podràs gaudir per un dia dels avantatges del web amb aquest codi QR o entrant a <http://epa.cat/c/hjea9n>

A la tres

Xevi Xirgo / xxirgo@elpuntavui.cat

I qui donava les ordres?

No sé si vostès han seguit aquests darrers dies les declaracions que alguns agents i comandaments del desplegament policial de l'1-O estan fent davant del jutge. Són espectaculars. M'he arribat a preguntar, sentint-les, si aquests agents eren allà mateix on érem nosaltres, l'1 d'octubre de l'any passat. "En cap moment vaig veure cap actuació fora de mida", va dir un d'ells. Serà possible? Doncs sí. Un dels inspectors que ha declarat aquests dies ha arribat a dir que, en arribar als col·legis electorals, es van trobar "una concentració de persones en actitud hostil" i que els cridaven i els insultaven. Saben què deien aquestes persones "en actitud hostil"? "Votarem!" Això és el que deien. Va quedar clar quan, davant del jutge, els agents van visionar els vídeos d'aquell dia. "Votarem!", ja ho saben, doncs, ara resulta que és un insult. I si van fer servir la força, va ad-

“Uns quants policies estan desfilant davant del jutge per l'1-O. Però no hi hauria de desfilat també qui donava les ordres?”

metre un altre dels inspectors, va ser "per netejar el perímetre de seguretat" perquè la policia judicial pogués recollir les urnes que aquell dia hi havia ordres d'intervenir. I la cirereta del pastís, la declaració que aquests dies han sentit que va fer un altre dels agents interrogats pel jutge, que, en preguntar-li sobre si era ell qui havia

colpejat la dona que a les imatges estava sagnant, va replicar que ell no podia saber si el que es veia a les imatges "era sang o pintura vermella". I, tot i que es veu el seu número d'identificació a les imatges, ell va i diu al jutge que no s'hi reconeix. Quin despropòsit, senyors meus. Indignant. I encara més indignant veure com els agents s'escapoleixen quan se'ls pregunta (i no pas jo, sinó el jutge) de qui rebien les ordres de carregar (o de deixar de fer-ho). "Les ordres, ens les donava una superioritat", va dir un d'ells, però es va negar a donar-ne més detalls. Un altre va dir que no en tenia ni idea, i un altre, que no el podia identificar... M'aclapara, tanta transparència policial. Com es tapen les vergonyes entre ells perquè no sapiguem qui donava les ordres aquell dia. Ho sabrem mai? Perquè, no ens enganyem, tan responsable és el que aquell dia atonyinava com qui en donava les ordres.

EDITORIAL

El Castor i el mal govern

La sentència del Tribunal Suprem que considera improcedent fer pagar als consumidors els costos de manteniment de la plataforma Castor i que obliga el govern espanyol a retornar-los els imports cobrats per aquest concepte en el rebut del gas durant l'any 2015 tanca el cercle d'una operació ruïnosa per a l'erari públic i un exemple paradigmàtic de mal govern, que té en els presidents Zapatero i Rajoy i els ministres d'Indústria Sebastián i Soria les cares visibles i principals responsables del desastre.

La plataforma va sortir caríssima, va provocar centenars de petits terratrèmols i pànic en la població, s'ha hagut de tancar i pagar una indemnització escandalosa al seu constructor (ACS-Florentino Pérez), i s'ha volgut repercutir per decret aquesta factura i el manteniment present i futur de la instal·lació al rebut del gas dels consumidors. Un despropòsit majúscul que el Tribunal Constitucional va esquarterar l'any passat, prohibint cobrar la indemnització als consumidors, i que ara el Suprem, resolent el recurs de la patronal catalana Cecot, ha acabat de dinamitar, prohibint també cobrar-ne el manteniment.

Si el Suprem no canvia de parer, el govern espanyol haurà d'assumir tot el cost del fracàs del projecte Castor i de la seva pèssima gestió. Un cost xifrat en uns quants milers de milions d'euros, que afectarà el dèficit dels comptes públics i, al final de la cadena, acabarà afectant tots els contribuents en forma de retallades en altres partides. Sorpren i fa feredat que es puguin demanar penes de presó per una presumpta malversació de 2,5 milions per fer un referèndum i no es plantejgin responsabilitats de cap mena per una dilapidació de diners públics tan escandalosa com la que ha suposat el projecte Castor.

De reüll

Adela Genís

La pilota basca

Dues velocitats. Dues realitats. I moltes diferències. La llarga ovació al president de la Generalitat, Quim Torra, dimecres al País Basc, i la gran quantitat de llaços grocs que es van poder veure durant la seva visita mostren la solidaritat del poble basc. I és d'agrair. També hi ha veus de polítics que arriben des d'Euskadi, com la de Jon Iñárritu, entrevistat recentment per La República, que mostren un gran respecte pel procés que ha engegat Catalunya. També la d'Arnaldo Otegi. Tot i això, Catalunya i el País Basc no es poden emmirallar ni seguir el mateix camí.

El País Basc té la clau de la seva caixa i també de l'espanyola

Primerament, perquè els bascos tenen la clau de la caixa. De la seva caixa i pràcticament de l'espanyola. L'ascendència que tenen sobre Madrid, no l'han tingut mai en el seu poder els polítics catalans. Segurament és per la vella cançoneta que sempre acaba

sortint: "És que Catalunya no va saber negociar el concert econòmic quan tocava." Molt bé. Gràcies per l'explicació. "És que hi ha molts catalans que encara no havien nascut quan es discutia això", podria ser una de les respostes al fet de la consecució d'aquest privilegi econòmic que fa tants anys que gaudeixen i que, evidentment, no volen deixar perdre. Catalunya i el País Basc es poden donar la mà en ocasions i tenen davant la mateixa paret: l'Estat espanyol. Tot i això, Catalunya ha de seguir la seva estratègia perquè al País Basc, de moment, continuen jugant a pilota basca.

Les cares de la notícia

PRESIDENTA DEL BANC DELS ALIMENTS

Roser Brutau

Deu anys de recapte

El 10è Gran Recapte (30-N i 1-D) fa un gir cap a la sostenibilitat (s'elimina la bossa de plàstic) i la digitalització per facilitar les donacions per internet (Gran Recapte Online). Una gran feina dels bancs d'aliments, que encara busquen 10.000 voluntaris més per a la recollida als supermercats.

MINISTRE D'AFERS ESTRANGERS ESPANYOL

Josep Borrell

El Quixot amb Kosova

Espanya fa el Quixot negant-se a reconèixer la realitat de Kosova, la seva independència, que sí que han reconegut els EUA i quasi tot Europa. I el ministre fa el ridícul queixant-se formalment al COI i negant una altra realitat, els problemes dels atletes i la delegació kosovars a territori espanyol.

PRESIDENTA DE LA FUNDACIÓ LA MARATÓ DE TV3

Núria Llorach

Marató de solidaritat

La catorzena edició de La Marató de TV3 mobilitzarà de nou artistes, persones afectades per la malaltia -aquest any, el càncer-, investigadors, els professionals de la cadena i al darrere tot un país disposat a fer aportacions solidàries per ajudar a la investigació i la futura curació. Una altra gran iniciativa.

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Entrevista

Carles Puigdemont, el president de la Generalitat a l'exili, declara en una entrevista a El Punt Avui que "al davant no tenim un estat democràtic"

10
anys

No refunden

El G-20 desestima repensar el capitalisme i busca mesures d'efecte ràpid. Els mateixos països es tornaran a trobar el 30 d'abril.

20
anys

Renovació

El president del govern espanyol i líder del PP, José María Aznar, defensa la renovació del PP mentre és al govern.

Full de ruta

Imma Merino

Consum i rebuigs

L'any 1980, Agnès Varda, cineasta que moltes persones han descobert gràcies a *Visages, villages/Caras y lugares*, va tornar a Los Angeles, on havia viscut a finals dels anys seixanta, i va observar que la ciutat tenia una altra aparença, perquè les seves façanes estaven plenes de murals. Aleshores va realitzar un documental, *Mur, murs*, per deixar constància d'aquesta expressió personal i col·lectiva. Gairebé simultàniament, també va rodar una pel·lícula intimista, *Documentaire*, amb una dona malenconiosa que, junt amb el seu fill, vaga per la ciutat sentint l'enyorança de l'home del qual s'ha separat. En aquells temps, Varda va escriure unes notes, de les quals reproduceixo un fragment: "El problema dels rebuïjos de consum és complex: escombraries, objectes llençats, usats o no, rebuïjos de fabricació envaeixen el continent americà. Però nosaltres hem trobat mobles als carrers, entre les escombraries. Jo reutilitzo un canapè, això retarda la seva mort. Jo filmo murals efímers i així ho seran una mica menys."

Escrivint aquest fragment penso que hi ha una de les llavors de *Les glaneurs et*

Veient com als EUA fan servir el plàstic, sents que el món està abocat a la destrucció

la glaneuse/Els espigoladors i l'espigoladora, aquest film entre el documental i l'assaig que, presentat l'any 2000, es fa cada dia més vigent en mostrar persones que recullen una diversitat de coses que d'altres llencen, rebutgen o desaprofiten: un retrat d'una societat entre l'opulència i la precarietat, entre el consumisme desenfrenat que genera rebuïjos que d'altres reciclen per a la supervivència o per una mena d'imperatiu ètic contra el balafament. El cas és que l'he buscat havent-hi pensat sovint durant un viatge recent als EUA en què no vaig visitar Los Angeles, però sí molts altres llocs d'un país que exemplifica a l'engròs com la consciència ecologista no ha fet prou forat o no té res a fer davant un sistema de producció que abusa de tota mena de recursos i de consum abocat a crear residus sense reciclatge possible. No és exclusiu dels EUA i, de fet, tinc la sensació que en alguns llocs d'Europa el tractament dels rebuïjos és un simulacre hipòcrita. Però allà, a part que tot està concebut per al funcionament de la indústria automobilística i el consum de benzina, només cal veure com fan servir el plàstic per sentir que el món està abocat a la destrucció.

Tribuna

Abel Mariné. Professor emèrit de nutrició i bromatologia. Campus de l'Alimentació. UB

Pagar pel que no conté

El títol d'aquest article, l'he manllevat del professor Claudi Mans, que fa un temps manifestava la seva preocupació per les prevencions de molts consumidors, la majoria sense motiu, per diversos components dels aliments. Hi ha persones realment al·lèrgiques o intolerants a determinats aliments o ingredients (ous, llet, cereals amb gluten, fruits secs –especialment cacauets–, peixos, crustacis, mol·luscs, api, mostassa, soja, sèsam, tramussos, sulfits...), però són col·lectius concrets. El problema és que en la nostra societat, tipa i hipocondríaca, molts es pensen, sense fonament, que ho són, o creuen que aquests aliments o ingredients no són sans. Els veritablement intolerants al gluten (celíacs), per exemple, són un 1% de la població; per a la resta, el gluten no solament és innocu, sinó que es tracta d'un conjunt de proteïnes vegetals interessants.

ELS QUE LAMENTEN que el pa d'avui, en molts casos, no és tan bo com el

d'abans, entre altres coses perquè aviat s'asseca o sembla "xiclet", estan enyorant el gluten, que és el component que li dona la seva textura tradicional. Sense gluten no es pot panificar, o calen ingredients o additius que no són propis del pa. Malgrat això, absurdament, l'expressió "sense gluten" ja es posa en les etiquetes o es diu en la publicitat de molts aliments, que per la seva naturalesa és evident que no en contenen, com a sinònim de qualitat i salubritat, amb la qual cosa les empreses i els publicistes que la utilitzen fan un trist favor a l'educació sanitària i alimentària de la població.

EL PROBLEMA no només es presenta pel que fa a l'absència d'un ingredient, sinó també quan es diu que el contingut és baix, reduït o lleuger (*light*) en calories, sucre, sal o greix, sense precisar la quantitat, perquè el consumidor pot pensar que d'aquest aliment en pot menjar molt, i no és així. La legislació precisa en cada cas els màxims permesos, que no són zero. A més, d'aquests aliments se'ns informa del

que no porten o del que se'ls ha tret, però no sempre, si cal, amb què s'ha substituït, que pot ser un ingredient ben mediocre. En aquesta mateixa línia tenim, per exemple, l'expressió "sense sucres afegits", que vol dir estrictament el que vol dir, no que sigui un aliment sense sucre. Farien bé els que dissenyen les etiquetes o la publicitat d'informar-nos del que els aliments porten, que amb això ja tenen prou feina. Segons informacions recents, sembla que Turquia vol posar límits a les etiquetes "sense", perquè desorienten els consumidors i discriminen els productors que ho fan bé. A veure si aquest país que no destaca per la seva democràcia en això ens donarà una lliçó.

AQUESTES PREVENCIIONS, la majoria sense fonament científic, m'han fet recordar un plat que evocava una tia meua, rememorant les penúries de la Guerra Civil i la postguerra, per "enganyar" l'estómac: "Sopa de res amb una mica de sense." Segur que tots el toleràriem, però acabaríem ben desnodrits.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Val més sentència de metge que de jutge?

■ Els que tractem amb pacients, els metges i les infermeres, intentem posar en pràctica la dita llatina "*primum non nocere*" (primer de tot: no fer mal, no empitjorar). Imagineu un metge que té prejudicis sobre un pacient, li te mania i li vol mal. Es podria inventar tots els símptomes d'una malaltia que no té, reflectir-los a l'historial mèdic i sobre la base d'això receptar-li allò que sap que li anirà malament, el farà patir i finalment el matarà. Quin tipus de metge seria? Un delinqüent, un psicòpata perillós. No ho acceptaríem pas, veritat? Si el seu col·legi professional ho sabés, el sancionaria i potser el faria fora o l'enviaria al psiquiatre. Li costaria tornar a exercir. Però, i si això ho fes un altre professional amb molta responsabilitat? Un jutge, per

exemple. Aquest també ens pot "matar" la llibertat, un bé quasi tan preuat com la vida, si també dicta resolucions basades en fets tergiversats i proves inventades, amb clara arbitrarietat i ple de prejudicis. Seria un altre delinqüent, un psicòpata, i caldria apartar-lo pel bé de tota la societat. I si a més els seus superiors o d'altres companys ho sabessin i el protegissin? Doncs en serien còmplices. En temes en què es tracta de la vida i la llibertat, la professionalitat, l'ètica i el rigor han d'anar junts. Què preferiu avui en dia a Catalunya o a Espanya, una sentència de metge o de jutge? És clar, dependrà de les idees que defensis.

ANTONI AZÓN MASOLIVER
Cambrils (Baix Camp)

Els nacionalismes a l'Estat espanyol

■ Fa 40 anys que expliquen als espanyols que hi ha un vi-

rus perillós en els nacionalismes perifèrics, però més aviat està quedant clar que el nacionalisme veritablement perillós és l'espanyol. Invisible quan té sotmeses les nacions amb les quals conviu, emergeix quan aquestes nacions prenen protagonisme. Els nacionalismes perifèrics ho són de supervivència, perquè la seva raó de ser no és imposar-se sinó no deixar-se anul·lar. S'assemblen al feminisme, que no lluita perquè les dones s'imposin, sinó perquè no siguin discriminades. D'igual manera el nacionalisme català malda per tal que no es trepitgi la identitat catalana en un Estat que viu per a la supremacia de la identitat espanyola. Aquesta és sostinguda per un Estat, unes institucions, una cultura potent, un passat imperial... la seva raó de ser no és sobreviure, perquè no se sent amenaçada, sinó imposar-se. S'assemblaria més aviat al masclisme, que,

en una situació de predomini, persisteix a mantenir la dominació dels homes sobre les dones.

JORDI ORIOLA FOLCH
Barcelona

Qui parla del que és important?

■ Diumenge es va celebrar la Cursa de la Dona a Barcelona. Tot anava bé fins que els organitzadors de l'esdeveniment van regalar a les participants un "paquet regal" que contenia pintaungles, revistes i snacks baixos en calories. Les xarxes socials es van incendiar i moltes participants van definir els regals com a masclistes i sexistes. Mentrestant, seguim en un país on la diferència salarial és una realitat, com també ho és l'absència de dones en càrrecs directius. Estarem oblidant el que és realment important?

PAU BONIS ABEL
Girona

La frase del dia

“És una barbaritat que a l'Audiència Nacional entrin més casos per terrorisme ara que abans”

Javier Pérez Royo, CATEDRÀTIC DE DRET CONSTITUCIONAL

Tribuna

Agustí Colomines i Companys. Professor d'història contemporània a la UB

100 anys de valencianisme

La matinada de l'11 de novembre de 1918, en un vagó de tren aparcant al bosc de Compiègne, els representants de les potències aliades van signar l'armistici amb Alemanya. Era la fi de la Primera Guerra Mundial. Tres dies després, el 14 de novembre, el diari *La Correspondencia de Valencia* va publicar a la primera plana i en un lloc preferent una Declaració Valencianista que anava precedida d'un article, a tres columnes, titulat “Valencianisme”. És l'origen del valencianisme polític, empeltat amb catalanisme de Prat de la Riba. Si el 1908 havia estat fundada la Joventut Valencianista (JV), el primer grup polític obertament nacionalista, derivat del Centre Regionalista Valencià, el 1918 es va formar la Unió Valencianista Regional (UVR) amb antics membres de la JV, encapçalats per Ignasi Villalonga, Salvador Ferrandis i Eduard Martínez Ferrando, i amb la complicitat de la Lliga Regionalista de Cambó. La JV i la UVR van impulsar aquesta Declaració Valencianista, que va rebre el suport tant de sectors burgesos com del valencianisme republicà i d'esquerres. Fins i tot va repercutir en el blasquisme, ja que una part dels joves radicals van crear la Joventut Republicana Nacionalista.

LA DECLARACIÓ era senzilla i concreta alhora. Constava de vuit bases, seguint l'esquema de les famoses Bases de Manresa. Els redactors del text, Eduard Martínez-Sabaté, Ignasi Vilallonga, Josep Garcia Conejos, Eduard Martínez Ferrando, Pasqual Asins, Salvador Ferrandis, Maximilià Thous i Lluís Cebrián es van encarregar d'explicar què perseguïen en una sèrie d'articles que també va publicar *La Correspondencia de Valencia* entre el 16 de novembre i el 7 de desembre. Per primera vegada es declarava, a la segona base, el dret dels valencians a formar un estat amb constitució pròpia, dins la Federació Ibèrica. “Esta personalitat [valenciana], pel fet de la seua existència i per la voluntat dels seus components, té dret a consti-

tuir un estat amb el poder de donar-se ell mateix la seua forma i constitució. Esta és la fonamental reivindicació valencianista.” Villalonga va ser l'encarregat d'escriure l'article en defensa d'aquest punt de la Declaració, afirmant que “Espanya no és una nació, és tan sols un estat”, manifestant-se defensor d'un estat valencià, entès a la manera federal, regit per un Estatut d'Autonomia que implantés una assemblea parlamentària escollida democràticament i un poder executiu escollit per sufragi directe, sense descartar la federació o integració amb altres estats de la federació, en una clara al·lusió a Catalunya, i sense defugir “les conseqüències que este fet [la federació catalana] poguera portar”.

EN AQUESTS 100 ANYS, el valencianisme i el catalanisme han seguit una evolució molt diferent. D'amor i odi, es podria dir. I el País Valencià es va convertir durant molts anys en la frontera on es dirimia la batalla entre Catalunya i Espanya. La

“El País Valencià ja no és com era el 1918 i el valencianisme actual no s'assembla gaire al sobiranisme català”

pressió espanyolista sobre el País Valencià és la que s'hauria volgut aplicar a Catalunya. A més fortalesa del catalanisme, més forta era la força de l'Estat per convertir València en un platja de Madrid, en aquell “*Levante feliz*” que oferís noves glòries a Espanya, despulat de les referències col·lectives pròpies que li quedaven després que la desfeta, *manu militari*, per dir-ho a la manera de l'enyorat Alfons Cuccó, del segle XVIII comportés el trencament de la valencianitat. En vespres de la formació dels estats contemporanis, el País Valencià va patir molt més l'envestida de l'espanyolisme que no pas els altres territoris de parla catalana. I tanmateix, ha sobreviscut.

EL SEGLE TRANSCORREGUT des d'aquella germinal Declaració ha estat demolidor. Espanya ha viscut dues dictadures i una Guerra Civil que van estar a punt de destruir-ho tot. Però és que, un cop recuperada la democràcia, l'espanyolisme es va empecar una particular batalla amb l'objectiu d'esclafar el valencianisme, condicionar l'esquerra i aïllar el País Valencià de Catalunya. Es tractava, mitjançant l'ús de la violència, de fracturar la societat valenciana per fer impossible consensuar un projecte polític comú. El PSOE i el PP van rematar la feina, mentre el nacionalisme català es tancava en la seva closca per evitar els efectes d'aquella monumental operació de desnacionalització. I això ha estat així fins que el valencianisme va poder refer-se i recuperar la iniciativa política que havia perdut davant el caciquisme corrupte dels partits del règim del 78.

EL PROCÉS SOBIRANISTA de Catalunya no ha tingut cap efecte contagi sobre el País Valencià. De fet, s'ha reforçat la tradicional ignorància entre els dos pobles de cultura germana. El País Valencià ja no és com era el 1918 i el valencianisme actual no s'assembla gaire al sobiranisme català. Té uns altres objectius, defensa uns altres interessos. I així havia de ser, suposo.

De set en set

Josep Maria Casasús

Nois lleials

Tal dia com avui de fa 80 anys l'exèrcit de la República Espanyola donava per perduda la terrible batalla de l'Ebre. El 16 de

novembre de 1938 les tropes lleials creuaven en retirada el riu que havien traspasat el 25 de juliol d'aquell any. En quatre mesos de lluita ferotge cos a cos i de despietats bombardejos constants van morir milers de catalans de l'anomenada lleva del biberó, nois de 17 i de 18 anys que els governants republicans van enviar al front per força. El setembre del 2016, Lluís Pasqual va estrenar al Teatre Lliure l'obra *In memoriam*, que tracta d'aquella cruel mo-

Fa 80 anys es va perdre la batalla de l'Ebre, on van morir milers de catalans de la lleva del biberó

bilització d'uns trenta mil joves que, sense estar preparats per combatre, van fer front a l'exèrcit dels rebels que havien encès la guerra i que els fulminava sense miraments. Morien sacrificats pels uns i els altres. S'ha atribuït a la líder anarquista Federica Montseny que, en saber que els duïen a les trinxeres de les serres de Pàndols i de Cavalls, exclamés contrariada: “Disset anys? Però si encara deuen prendre el biberó!” No prenia el biberó, però en les cartes que enviava a casa es presentia que el meu oncle plorava. Sabem per escrits de Jordi Folch i Camarasa, també caigut allí, que a les nits s'oïen crits de “Mare, mare!” Potser no eren valents en el sentit masclista del mot. Però eren lleials. Eren més valents i lleials que els comissaris polítics o els fatxendes que des de la rereguarda cridaven: “Ni un pas enrere!” Quan es giraven, els qui cridaven això ja no hi eren: fugien cap a França.

Sísif

Jordi Soler

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Podem insta Joan Carles I per carta a anar al Congrés

■ La missiva vol esquivar 38 anys d'inviolabilitat ■ El PSOE instrueix edils dient que un president de la república hauria fet com Felip VI el 3-0 ■ El PDeCAT força la mesa a reconsiderar la reprovació

David Portabella
MADRID

La monarquia ha gaudit tant de la inviolabilitat que li dona la Constitució com del consens bipartidista de no ser objecte de crítica pública al Congrés, però el mur de contenció política es comença a esquerdar. Dos dies després que el PDeCAT vivís la censura de la mesa del Congrés a una moció que calcava la reprovació del Parlament a Felip VI, els diputats d'Units Podem van enviar ahir una carta personal al rei emèrit Joan Carles I instant-lo a comparèixer a la cambra baixa a petició pròpia per respondre dels seus 38 anys de regnat i de presumptes irregularitats com a única via d'esquivar la inviolabilitat. "Vivim al segle XXI i la democràcia a Espanya gaudeix de prou maduresa per exercir el seu dret a saber si el cap d'Estat és una institució idònia per a la corrupció, encara que no estigui subjecte a cap responsabilitat", etziben els firmants al rei emèrit.

El partit de Pablo Iglesias recorda a Joan Carles I que el 16 d'octubre del 2018 la mesa del Congrés es va negar a admetre a tràmit la sol·licitud de creació d'una comissió d'investigació sobre pre-

El líder de Podem, Pablo Iglesias, ahir al seu escó a l'hemicycle del Congrés ■ CHEMA MOYA / EFE

sumptes il·legalitats comeses per ell en el seu regnat arran de les converses de Corinna i l'excomissari José Manuel Villarejo, en què el rei hi era retratat com a comissionista. En la missiva, Units Podem insta el monarca que va abdicar el 2014 a anar al Congrés a explicar les activitats de 38 anys de regnat i de quatre com a rei emèrit per "avaluar la idoneïtat de la institució monàrquica per afrontar la corrupció i perquè cap institució

de l'Estat faci de la irresponsabilitat un privilegi".

Que la mesa es retrati

La iniciativa d'Iglesias és aplaudida per ERC i el PDeCAT, que no van ser convidats a firmar-la. "És un encert per part d'Units Podem instar el rei a venir *motu proprio*", celebrava el republicà Joan Tardà. El grup de Míriam Noguera, al seu torn, ha forçat la mesa del Congrés a una reconsideració del vet que dimarts va aplicar a la me-

ra admissió a tràmit d'una moció que calcava el text aprovat al Parlament. El PDeCAT no es resigna a no poder debatre dos punts vetats dels quatre: el que condemna la "justificació de la violència policial" feta per Felip VI en el discurs del 3-0 i el del compromís amb "valors republicans" i que aposta per "l'abolició d'una institució caduca i antidemocràtica". Així que la mesa, amb majoria PP i Cs, s'ha de retratar de nou la setmana que ve cen-

surant el debat del rei, un supòsit que fonts parlamentàries donen per fet i que per al PDeCAT evidenciaria que al Congrés no hi ha llibertat d'expressió.

Argumentari socialista

Si bé el PP i Cs estan còmodes blindant la Casa del Rei sense complexos, el PSOE pateix la contradicció de ser oficialment republicà però, a la pràctica, secundar el bloc constitucionalista. Davant la volada que pren el qüestionari-

ment de la monarquia i la proliferació de mocions republicanes a municipis de tot l'Estat, el PSOE ha distribuït un argumentari de defensa als seus edils i càrrecs per saber què dir quan rebutgin els textos d'Units Podem, d'IU, ERC i el PDeCAT. "No és el moment", és la primera consigna que el PSOE dicta als electes. "Aprovar aquesta moció seria en última instància enfortir la campanya sobiranista afegint una crisi política a la crisi territorial i això ho desaprova una majoria d'electors, ja siguin monàrquics

La frase

“La democràcia té prou maduresa per exercir el dret a saber si el cap d'Estat és una institució idònia per a la corrupció”

Carta d'UP a Joan Carles I

o republicans", alligona l'argumentari per silenciar la pulsio republicana.

El sorprenent és que el PSOE fa una ucrònia i imagina què hauria fet un president d'una eventual república espanyola el 3-0 i conclou que el mateix que Felip VI. "Davant els greus fets a Catalunya, un president de la República no hauria pronunciat, necessàriament, un discurs diferent del de Felip VI", alligona el PSOE als seus electes per fer seva la ucrònia i reprimir la simpatia republicana. Paradoxalment, el PSOE avisa que el "lloc idoni" del debat sobre el rei és el Congrés, on la mesa el veta, i que no és cap prioritat perquè "un 75% dels espanyols aproven Felipe VI". ■

ESPINALER
— DESDE 1896 —

GASTRONOMIA GOURMET
el millor regal per aquest Nadal

Consulta el nostre catàleg de lots a:
www.espinaler.com

839944-1197408Q

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Govern, PSC i comuns enceten avui un espai de diàleg incert

■ Exploren un format de reunions fora dels focus que tindrà l'obstacle central en l'autodeterminació i el judici ■ Ciutadans, la CUP i el PP rebutgen la primera trobada a Palau

Xavier Miró
BARCELONA

El president Torra ha convocat per a avui a les quatre de la tarda al Palau de la Generalitat "l'espai de diàleg amb els grups parlamentaris", una iniciativa sol·licitada pel PSC i aprovada al Parlament que pretén formalitzar trobades periòdiques entre les forces polítiques per rebaixar el clima de recels i desconfiances, iniciar un diàleg i explorar acords. Com en la primera reunió entre els presidents Torra i Sánchez, no s'espera res més d'aquesta primera presa de contacte que no sigui continuar parlant amb certa regularitat.

Però amb el principal obstacle de la manca d'acord en l'autodeterminació i el judici als presos polítics, aquest nou espai no genera gaires expectatives, com a mínim, a l'inici. Ningú espera avui ni tan sols concrecions

—encara menys acords— i la continuïtat és incerta per les línies vermelles. El president Torra vol que l'espai de debat tingui continuïtat però posa com a condició que s'ha de parlar de tot —d'habitatge, sanitat o pobresa però també del dret d'autodeterminació i dels presos. En aquest sentit, fonts de Presidència defensen que l'acord parlamentari que ha conduït a la reunió deixa clara la premissa d'un diàleg sense límits en el contingut. A més, indiquen que potser és la negativa a parlar de tot la raó perquè Ciutadans o el PP es neguen a assistir al nou marc.

Ciutadans justifica la seva absència perquè, defensa, el diàleg s'ha de fer en públic en el ple del Parlament. La CUP hi veu una maniobra per explorar un acord que acati el marc constitucional espanyol. El PSC, crític amb la negativa de Cs, el PP i la CUP tenint en compte que la ini-

ciativa és un mandat del Parlament, defensa un format allunyat dels focus que permeti generar una confiança suficient per explorar acords. "No hi ha dreceres per intentar construir un consens entre persones que pensen molt diferent. Caldrà una feina perllongada i, en ocasions, discreta", va indicar ahir Miquel Iceta en la presentació de l'extens document que avui portaran a Palau.

Parlar de tot i amb tots

Un consens avui impossible en el problema de fons perquè Torra, JxCat, ERC i Catalunya en Comú posaran sobre la taula el dret d'autodeterminació, un dret que Iceta va reafirmar ahir que el PSC no considera que Catalunya tingui ni que càpiga a la Constitució. Tanmateix, el document que els socialistes ja han fet arribar a tots els grups parlamentaris només tanca explícita-

Torra i Iceta, a la cambra catalana en un dels debats plenaris de l'octubre ■ ORIOL DURAN

ment la porta a la via unilateral però no fa cap referència a l'autodeterminació i defensa "dialogar sempre, de tot i amb tots, encara que no s'arribi a cap acord". De fet, Iceta es dona per satisfet si avui a Palau s'acorda continuar amb aquest espai de diàleg.

D'altra banda, Catalunya en Comú plantejarà una via a mig camí entre la del govern —negociar directament un referèndum amb l'executiu espanyol— i la negativa dels socialistes a abordar-la. En el document també avançat ahir, els comuns proposen dues vies. La primera, jurídica-

ment vinculant, suposaria aprovar per majoria absoluta al Congrés una llei de la claredat a la canadenca que determinaria quan es pot celebrar un referèndum, el procediment i condicions, la interpretació del resultat i el termini en què es podria repetir el plebiscit en cas de resultat negatiu. L'altra via, d'un referèndum consultiu que ja permet la legislació actual, també requeriria majoria absoluta al Congrés.

Pels socialistes el desaccord de fons no pot bloquejar el diàleg i cal avançar en mesures polítiques, econòmiques o socials que ja han tingut majoria al

Parlament en aquest mandat: "Conscients que no estem cercant en aquests moments solucions definitives." Per als socialistes, "un clima de diàleg" pot ajudar també els presos i no dubten a suggerir "la renúncia expressa a vies unilaterals i il·legals" per contrarestar "l'obsessió dels jutges que el procés unilateral encara no ha acabat", en paraules d'Iceta. El vicepresident Aragonès i les conselleres Artadi i Capella acompanyaran Torra en la reunió d'avui, en què ha convocat els presidents i un membre de cada grup parlamentari. ■

Capellans catalans insten a fer pedagogia del diàleg a l'Església

A.S.
BARCELONA

Prop de 300 capellans de les diferents diòcesis catalanes han signat una carta adreçada als representants de l'Església espanyola per demanar-los la seva implicació en la cerca de solucions al conflicte polític català. "Ens fa mal

constatar que les relacions no són les que haurien de ser pròpies de germans en la fe", asseguren en la missiva, segons informava l'ACN. En aquest sentit, els mossens catalans insten els bisbes espanyols a fer pedagogia del diàleg com a principal eina de resolució del conflicte i perquè es puguin " cercar i

acceptar solucions justes que respectin els drets de Catalunya". La carta també fa al·lusió a la situació dels líders independentistes empresonats i diu que la "gravetat" del cas urgeix un "sobreesforç d'equitat, justícia i humanitat".

"És una situació que ens fa mal com a ciutadans i encara més com a cris-

tians. Però sobretot ens fa mal com a responsables de comunitats cristianes", es diu en l'escrit en al·lusió als "relats imposats en part de la societat espanyola i les comunitats cristianes" en relació amb Catalunya, segons va explicar a l'ACN un dels signants, mossèn Cinto Busquet. ■

Mossèn Cinto Busquet és un dels signants de la carta adreçada a l'Església espanyola ■ ARXIU

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

El CGPJ vol protecció per a Llarena i Cs denuncia Arran

■ El ministre de l'Interior qualifica les pintades a casa del jutge de "fet puntual" i demana no generar alarmisme

Les pintades al domicili de Llarena que un grup disfressat va netejar ahir al matí ■ A.G. / EFE

J.A.
BARCELONA

Les pintades que Arran, l'organització juvenil de l'esquerra independentista vinculada a la CUP, va fer dimecres a la matinada al domicili del jutge Pablo Llarena a Sant Cugat han tornat a desfermar una allau de crítiques. Unes de moderades, amb condemnes verbals de l'independentisme (PDeCAT, JxCAT i ERC), que també posen èmfasi en accions similars que reben amb pintades d'esvàstiques a les seves seves, com va dir el diputat Gabriel Rufián, però també les més acarnissades i magnificades provinents del sector unionista. L'acció es va traduir ahir mateix en la demanda a través d'un comunicat de la comissió permanent del Consell General del Poder Judicial (CGPJ) perquè la fiscalia, el Ministeri d'Interior i el departament d'Interior adoptin "de manera immediata" totes "les mesures de protecció adequades i efectives" per a Llarena i per als jutges que presten servei a Catalunya, a més de demanar "la persecució de les persones i els grups" que van participar en l'atac. A més, la líder de Cs a Catalunya, Inés Arrimadas, va presentar a la fiscalia una denúncia per un delictes d'odi contra Arran, barrejant-hi crítiques al president, Quim Torra, perquè no demana la fi de "la violència dels CDR".

Malgrat tot, va ser el mateix ministre de l'Interior, Fernando Grande-Marlaska, qui va condemnar l'acció, però hi va treure importància i va qualificar-ho de "fets puntuals". I hi va afegir: "Ens ha de preocupar a tots la crispació, però tampoc hem de generar alarmisme."

Un altre grup emmascarat va netejar ahir al matí les pintades. ■

VINE A BUSCAR
**JAE L CATÀLEG
DENADAL!**

**BLACK
FRIDAYS**

FINS **60%** DTE.

MÉS DE **100** ARTICLES

NOMÉS DEL 17 AL 26 NOVEMBRE

SALT: C.C. ESPAI GIRONÈS • GIRONA: C/ Juli Garreta, 6 (davant LEVI'S)
GIRONA: C/ Migdia, 161-167 (Sobre CARREFOUR EXPRESS) • BLANES: P.I. Carretera de l'estació, Avinguda Europa, 26, Naus 5-6
LLORET: Avinguda Vila de Blanes, 155-157 • PLATJA D'ARO: Avda. S'agaró cantonada Santiago Rossinyol (davant LIDL)
FIGUERES: Carretera de Roses, 75 (davant DECATHLON) • LA JONQUERA: C.C. GRAN JONQUERA

DRIM.ES

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

Demanen una multa de 19.200 euros per a Albà

Redacció
BARCELONA

La fiscalia de Vilanova i la Geltrú demana una pena de multa de 19.200 euros per a l'actor Toni Albà, acusat de dos delictes d'injúries per dues piulades en què feia broma de la policia espanyola i de la magistrada Carmen Lamela. Així ho va fer públic ahir el mateix Albà a través de les xarxes socials, on va assegurar que la petició és un intent "d'escarmentar la dissidència" i va qualificar de "patètics" les acusacions, ja que sempre les piulades s'emparen en el dret a la llibertat d'expressió. La brigada provincial d'informació de la policia espanyola va denunciar Albà a la fiscalia. La fiscal d'àrea de Vilanova, Susana Romero, ha avalat l'acusació contra Albà. Per això, el jutge del jutjat de primera instància i instrucció 5 de Vilanova ha dictat l'obertura del judici oral contra Albà, l'advocat del qual ha de presentar ara l'escrit de defensa. ■

ERC opta per anar a Europa només amb les esquerres

■ El diputat rebutja així la proposta de Torra de crear un únic front democràtic per als comicis del maig ■ Avança que ERC ja hi treballa amb gallecs i bascos

E. Ansola
BARCELONA

ERC s'ha tornat a plantar davant l'enèsima proposta de formar part d'una llista electoral única aquest cop per a les eleccions europees. Tanmateix, sí que aposta per la suma de forces, però únicament amb les esquerres i amb aquest objectiu ja hi treballa, segons va avançar ahir el diputat republicà al Congrés Joan Tardà.

La proposta expressada pel president Torra i la consellera Elsa Artadi de crear "un front democràtic de defensa de les llibertats en vista de la regressió de l'Estat espanyol" ha durat poc menys de vint-i-quatre hores. Des del bándol republicà, Tardà, en una entrevista a SER Catalunya, va argumentar que no s'ha de confondre unitat d'acció amb unitat electoral i hi va afegir que

El diputat Tardà intervenint dimecres al Congrés ■ EFE

"les esquerres han d'anar amb les esquerres i els altres, amb els altres". "No és perquè ens estíem més o menys, sinó que respon a una estratègia tan legítima com ho és la dels altres. Creiem que la no unitat electoral és una joia perquè facilita l'acumulació de forces i reflecteix la diversitat i l'heterogene-

itat de la societat", va argumentar.

Paral·lelament va confirmar que ERC té la seva pròpia estratègia i que a hores d'ara ja negocia amb l'independentisme d'esquerres d'Euskadi i el Bloc Nacionalista Gallec (BNG) per fer una llista conjunta en les eleccions europees. Una estratègia que no de-

pèn de qui es queda amb el tros del pastís independentista més gran sinó de fer el pastís més gran. Unes converses que van "prou bé", segons va indicar Tardà.

Llista sense Puigdemont

Sobre la pregunta directa de si Puigdemont podria ser el número dos d'Oriol Junqueras en les eleccions europees, Tardà també va respondre que l'expresident no hi podria anar perquè la paritat li ho impediria. "Crec que és evident que no anem per aquí nosaltres", va assegurar Tardà donant per tancat un assumpte que encara portarà cua arran de les demandes d'alguns sectors polítics i ciutadans que reclamen unitat independentista per anar junts a les europees, mentre que ERC i la CUP són més partidaris de pactar només una acció conjunta. ■

Sallellas dimiteix del secretariat de la CUP

Redacció
BARCELONA

Lluç Sallellas va dimitir ahir com a membre del secretariat nacional de la CUP per centrar-se en els mesos que queden de mandat en la seva feina com a regidor de l'Ajuntament de Girona i com a diputat a la Diputació de Girona. Sallellas també deixa d'exercir de portaveu nacional de la formació, funció que feia des del març passat juntament amb Miria Boya i Laia Estrada. En un comunicat de la CUP recollit per l'ACN, Sallellas explica que durant dos anys i mig ha mirat d'aportar el seu gra de sorra a l'organització, però que ara creu que és el moment de delegar responsabilitats i prefereix dedicar tot el seu temps a l'aposta municipalista. "Comparteixo les decisions preses durant aquest temps per l'organització, però és important que totes i tots aportem des d'on creiem que podem ser més útils", hi afegeix. ■

MALEÏDA HEMEROTECA AVUI FA UN ANY 16 de novembre del 2017

DAVID BRUGUÉ

Un llaç de llum pels empresonats

Dues mil persones es concentren a la plaça Sant Jaume de Barcelona per exigir la llibertat de Jordi Sànchez i Jordi Cuixart i dels consellers quan es compleix el primer mes de presó. L'acte inclou una escenografia particular, perquè els participants formen un llaç de llum que ocupa tota la plaça. L'ANC i Òmnium Cultural aprofiten per animar la gent a anar votar el 21-D amb l'objectiu de continuar el combat i el camí cap a la victòria. ■ A. SALAMÉ

"Ara costa més prioritzar els interessos del país"

RAFEL NADAL
PERIODISTA I ESCRIPTOR

"Trapero s'ocuparà de tasques administratives"

JUAN IGNACIO ZOIDO
MINISTRE DE L'INTERIOR

"Seria un desastre renunciar al procés"

ARTUR MAS
EXPRESIDENT DE LA GENERALITAT

Aval a les llistes separades per afrontar el 155

Els consellers Lluís Puig, Clara Ponsatí, Toni Comín i Meritxell Serret avalen en una conversa amb El Punt Avui Televisió des de Brussel·les que els partits independentistes es presentin de forma separada. Creuen que és la millor forma de plantar cara al 155.

Jordi Sànchez anirà de número 2 de Puigdemont

El president de l'ANC, Jordi Sànchez, accepta, des de la presó de Soto del Real, la proposta del president a l'exili, Carles Puigdemont, d'anar a la seva llista, Junts per Catalunya, com a número 2 de la candidatura de les eleccions del mes següent.

Bèlgica demana informació de les presons de l'Estat

La fiscalia belga demana informació sobre les presons espanyoles a l'Audiència Nacional, a qui també reclama que li expliqui com tractarà Puigdemont si és extradit. El president i els quatre consellers han de declarar l'endemà davant del jutge flamenc.

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

9-N, els comptes incomplets

INTERESSOS • La factura de la consulta, en cas de confirmar-se la sentència, s'enfilirà per sobre els 4,9 milions d'euros que ha imposat el Tribunal **SUMES** • Tres departaments van assumir les despeses de l'organització de la consulta popular

Jordi Panyella
BARCELONA

No és fàcil entendre què ha passat amb el 9-N. No va ser fàcil entendre com un acte de consulta popular, convocat de manera pública i notòria i celebrat a plena llum del dia, va desembocar en un furibund procés penal com si es perseguís criminals despitats que actuen d'amagatotis. Tampoc és fàcil entendre com, després del judici penal, l'Estat encara no n'ha tingut prou i ha activat la maquinària del Tribunal de Comptes per donar una volta més de cargol a l'espiral repressora. I per acabar-ho d'arreglar no és fàcil entendre la sentència emesa per la jutgessa Margarita Mariscal de Gante, amb un ball de noms i de xifres de les quantitats que s'hauran de pagar.

El que és important és que, com qualsevol resolució de primera instància, no és ferma, i la quantitat total a pagar, que ara s'ha establert en 4,9 milions d'euros, pot modificar-se en funció del resultat dels recursos que ara s'interposaran. L'última paraula, la tindrà el Tribunal Suprem i, si aleshores es confirma la sentència en tots els seus extrems, la quantitat encara s'incrementarà perquè caldrà sumar-hi els interessos corresponents, tal com estableix la sentència feta pública aquesta setmana. A més, els condemnats hauran de fer front a les costes pagant els advocats dels demandants, Societat Civil Catalana i Advocats per la Constitució.

La condemna del Tribunal de Comptes

Artur Mas 4.946.788,16 € Expresident de la Generalitat	Joana Ortega 865.674,90 € Exvicepresidenta i exconsellera de Governació	Irene Rigau 2.800.735,13 € Exconsellera d'Ensenyament	Francesc Homs 1.979.063,28 € Exconseller de la Presidència	Lluís Bertran 698.685,15 € Ex-secretari general de Governació
Josefina Valls 81.143,73 € Directora de serveis de Governació	Jaume Domingo 307.962,71 € Director general de Publicacions de la Generalitat	Ignasi Genovés 806.403,52 € Director general d'Atenció Ciutadana i Difusió	Jordi Vilajoana 806.403,52 € Ex-secretari general de Difusió	Teresa Prohias 21.767,90 € Directora de serveis de Presidència

La suma impossible

El gràfic recull les xifres imposades en la part dispositiva de la sentència. El total són 4,9 milions, assignats a Artur Mas. Algunes partides reclamades s'imputen a més d'un dels condemnats, tot i que només s'hauran de pagar una vegada; per això la suma total supera de molt els 4,9 milions.

Mentrestant, la multa queda en aquests 4,9 milions d'euros que hauran de pagar els condemnats i que hauria d'assumir Artur Mas en solitari, com a màxim responsable del 9-N, si cap dels altres abonés la seva part. En la part resolutiva de la sentència s'especifica la quantitat que han d'aportar cadascun dels condemnats i si es fa la suma de les diverses xifres que hi apareixen el resultat és un número molt superior als 4,9 milions d'euros, fet que pot portar a equívocs. El que passa és que

s'estableix una responsabilitat de jerarquia i de la mateixa manera que s'assigna a Artur Mas el total de la despesa del procés participatiu, als consellers Francesc Homs i Joana Ortega, se'ls assigna també el total de diners que van destinar els seus departaments respectius a l'organització de la jornada, i hauran de ser ells els qui ho paguin si no ho fan els seus subordinats, també condemnats, a qui es fa responsables d'haver signat partides de despesa com ara l'assegurança dels voluntaris el 9-N i la cam-

panya institucional.

En total, van ser tres els departaments que van participar en l'organització del 9-N, i el que més diners hi va gastar va ser Ensenyament, per això a qui n'era màxima responsable, Irene Rigau, se li exigeix que torni els 2,8 milions d'euros que van costar els ordinadors. Com que del seu departament no hi ha més condemnats, només se li reclama a ella.

L'altre gran departament implicat va ser el de Presidència, que dirigia Francesc Homs, i al

qual s'atribueix una despesa d'1,9 milions. Al Departament de Governació, de Joana Ortega, se li imputen 800.000 euros, i hi ha una partida de gairebé 700.000 corresponent al suport informàtic que es va fer servir per a la consulta que s'imputa tant a Homs com a Ortega i que, per tant, només cal sumar una vegada. La suma de les quantitats reclamades a Rigau, Homs i Ortega, menys aquests 700.000 euros que es reclamen dos cops, donen els 4,9 milions que es reclamen a Artur Mas. ■

Jotri
CUINEM PER A TU
TRADICIÓ I INNOVACIÓ

ENS TROBAREU A L'ESTAND 186-193

FÒRUM GASTRONÒMIC 2018

Presentarem les nostres:
Croquetes de gaspatxo d'hivern

FÒRUM GASTRONÒMIC és Girona
18-20 Nov. 2018

JUIÀ - GIRONA
T 972 396 561
www.cuinatsjotri.cat

f t i

VOL VIURE EN
#CATALUNYALLIBERTAT

26N

Premis
Republicans
de l'Any.Veni al lliurament dels
Premis
Republicans de l'AnyDilluns, 26 de
novembre,
a les 20 h, a l'Auditori
Palau de Congressos de
GironaReserveu fins a 2
invitacions
a confirmacions@lrp.catUs confirmarem la
inscripció per correu
electrònicNo us perdeu un acte de
reivindicació i
d'agraïment als més
republicans

La gran trobada del setmanari La República

Foto de grup dels alcaldes i alcaldesses de l'AMI, en una imatge d'arxiu ■ ACN

Compromís polític i
activisme social**PREMI AL MÈRIT REPUBLICÀ** • La tasca de Proactiva Open Arms ha estat molt valorada **PREMI REPÚBLICA POPULAR** • Els municipis, reconegutsCarles Ribera
GIRONA

El republicanisme no té només una cara d'activisme polític, sinó també de compromís cívic i social per la millora de la vida de les persones. Reconèixer les entitats que lluiten per aquests objectius és la funció del premi al Mèrit Republicà. Els subscriptors de La República, El Punt Avui, L'Econòmic, L'Esportiu i Catalunya Today han atorgat aquest guardó a l'entitat Proactiva Open Arms, que des de fa ja uns anys està consagrada al rescat a la Mediterrània de naufragats que intenten arribar a les costes europees a la recerca d'oportunitats, una entitat que alhora fa una tasca de denúncia respecte de les polítiques migratòries de la Unió Europea.

Un altre dels guardons atorgats a entitats és el premi República Popular, destinat a fer un reconeixement a totes aquelles entitats, organitzacions i col·lectius amb un compro-

mís pacífic i democràtic per la construcció de la República Catalana. En aquest cas els més de dos mil subscriptors que van participar en les votacions telemàtiques fetes l'estiu passat van decidir atorgar la distinció a l'Associació de Municipis

per la Independència (AMI), una entitat que aplega ajuntaments compromesos amb el procés d'autodeterminació i que, des d'una segona línia mediàtica, estan patint també les conseqüències judicials i

polítiques de la revenja de l'Estat.

Proactiva Open Arms i l'AMI són dues de les sis entitats o personalitats premiades per votació popular, juntament amb el fotògraf Jordi Borràs, el raper Valtònyc, l'activista, músic i escriptor Lluís Llach i el

productor Jaume Roures. A més, el pròxim dia 26, a la nit, l'Auditori Palau de Congressos de Girona acollirà un gran homenatge als presos i exiliats, als quals s'ha atorgat el Premi d'Honor del setmanari.

Reserveu fins a 2 invitacions a
confirmacions@lrp.cat o al 972 18 64 47 (de 9 a 14 h)